

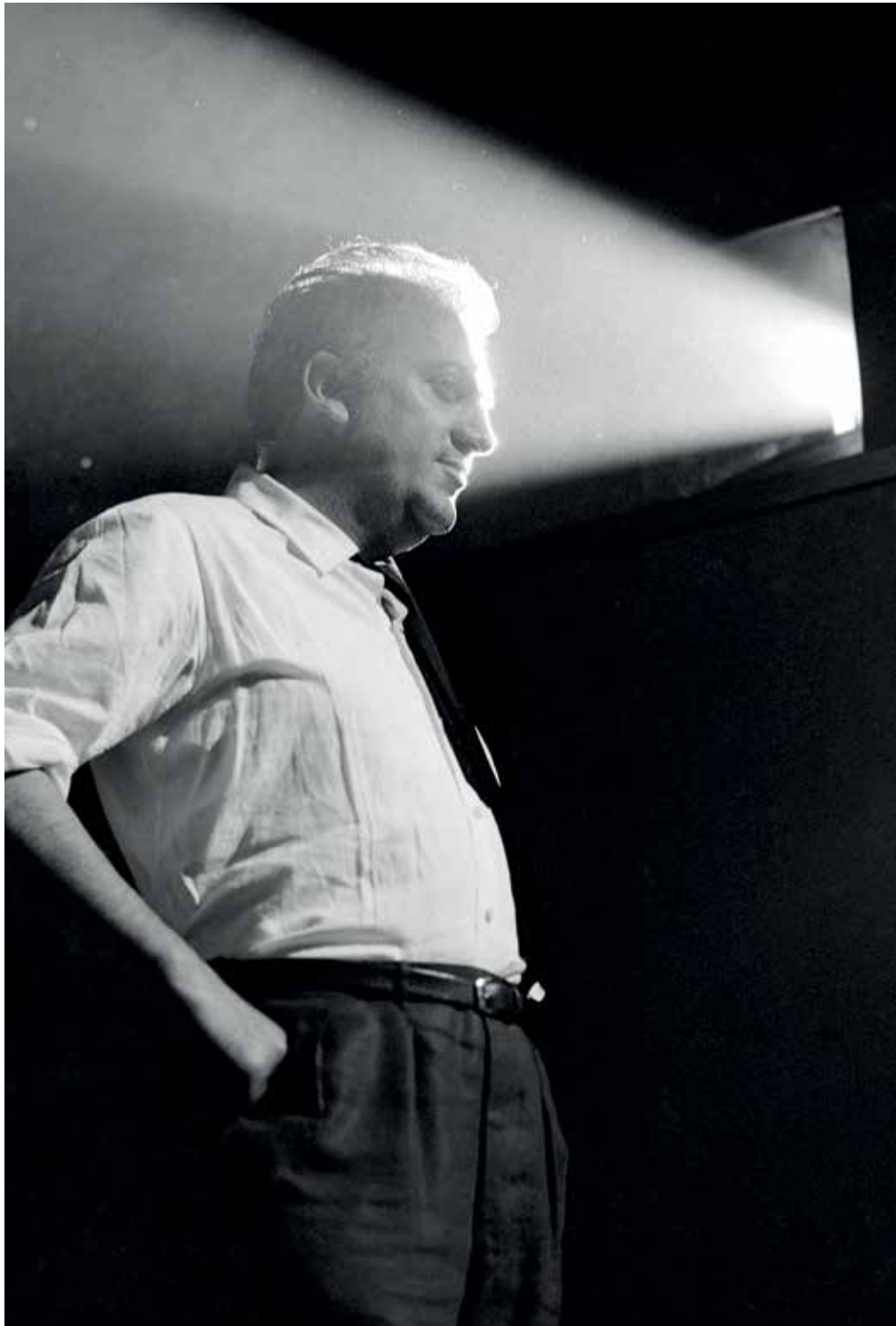
ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
> ΜΟΥΣΕΙΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

11 → 19
10.2021

FEDERICO

FELLINI

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ
ΦΕΛΙΝΙ
100 ΧΡΟΝΙΑ

→ Με μεγάλη χαρά γιορτάζουμε εδώ στην Αθήνα τον Φεντερίκο Φελίνι, μία από τις πιο σημαντικές και αντιπροσωπευτικές φυσιογνωμίες του ιταλικού κινηματογράφου, τον οποίο γιορτάσαμε και πέρσι, με αφορμή τα εκατό χρόνια από τη γέννησή του.

Το παρόν αφιέρωμα, καρπός της σπουδαίας συνεργασίας της Ιταλικής Πρεσβείας με την Ταινιοθήκη της Ελλάδος, αποτελεί μια μοναδική ευκαιρία για σφαιρική γνωριμία με το έργο ενός από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες στην ιστορία του κινηματογράφου, με το ιδιαίτερο, ονειρικό, σουρρεαλιστικό και άκρως προσωπικό ύφος του, ένα σήμα κατατεθέν χάρη στο οποίο ο Φελίνι έγινε γνωστός και αγαπητός σε όλο τον κόσμο.

Ως εκ τούτου, το αφιέρωμα στον Φελίνι σκοπεύει να προσφέρει για ακόμα μια φορά στο ελληνικό κοινό, που από παλιά αγάπησε τον Φελίνι, τη δυνατότητα να απολαύσει το έργο αυτού του σπουδαίου δασκάλου του παγκόσμιου κινηματογράφου, με την ικανότητά του να αποτυπώνει και να τεκμηριώνει τις έντονες μεταβολές που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα. Ταυτόχρονα, ο Φελίνι χρησιμοποίησε ένα συγκλονιστικά σύγχρονο εκφραστικό ιδίωμα που τον τοποθέτησε στην πρωτοπορία του παγκόσμιου κινηματογράφου και το οποίο ακόμα και σήμερα εμπνέει πολλούς σκηνοθέτες και ηθοποιούς του παγκόσμιου κινηματογραφικού στερεώματος. Εξάλλου, ο ιταλικός κινηματογράφος οφείλει στον Φελίνι τη μετάβασή του από το στάδιο της καθαρής τέχνης σε εκείνο μιας σύγχρονης δημιουργικής βιομηχανίας, αφού χάρη σε εκείνον όλοι οι συντελεστές του κινηματογράφου αξιοποιήθηκαν πλήρως και αναδείχθηκε ουσιαστικά για πρώτη φορά η αξία τους.

Εύχομαι, λοιπόν, οι Έλληνες φίλοι να τιμήσουν με τη σειρά τους αυτόν τον σπουδαίο σκηνοθέτη, παρακολουθώντας τις –ακόμη και σήμερα– τόσο επίκαιρες και ενδιαφέρουσες ταινίες του.

Καλή απόλαυση και ευχαριστούμε και πάλι τον μεγάλο δάσκαλο Φελίνι για το έργο του!

Patrizia Falcinelli

Πρέσβειρα της Ιταλίας στην Ελλάδα

ΦΕΝΤΕΡΙΚΟ ΦΕΛΙΝΙ

100 ΧΡΟΝΙΑ

→ **Η** ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, σε συνεργασία με την Ιταλική Πρεσβεία και το Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο, στο πλαίσιο της πολιτιστικής πρωτοβουλίας Tempore Forte, καθώς και με την υποστήριξη του Ινστιτούτου Luce-Cinecittà, γιορτάζει την επέτειο των 100 χρόνων από τη γέννηση του Φεντερίκο Φελίνι. Με την επιλογή δεκαεπτά ταινιών, ξεκινώντας από την πρώτη του, *Τα φώτα του βαριετέ* (1950) μέχρι και την τελευταία του, *Η φωνή του φεγγαριού* (1990), όσες και όσοι αγαπάμε το σινεμά θα έχουμε την ευκαιρία να απολαύσουμε τον ονειρικό και μοναδικό κόσμο του Φελίνι. Στην ταινία *Ρόμα* (1972), αυτή την απόλυτη ενορχήστρωση των διαδοχικών εισόδων τόσο σε πραγματικές όσο και ονειρικές τοποθεσίες, ο Φελίνι σκηνοθετεί μια συνάντηση με την Άννα Μανιάνι, που χωρίς να σταθεί να του μιλήσει, μπαίνει βιαστικά στο σπίτι της και του φωνάζει «Φεντερίκο ψεύτη!». Αυτή η ειρωνική ατάκα – από τη γυναίκα σύμβολο του νεορεαλισμού – σημαδεύει την ειρωνία με την οποία αντιμετώπιζε τον εαυτό του.

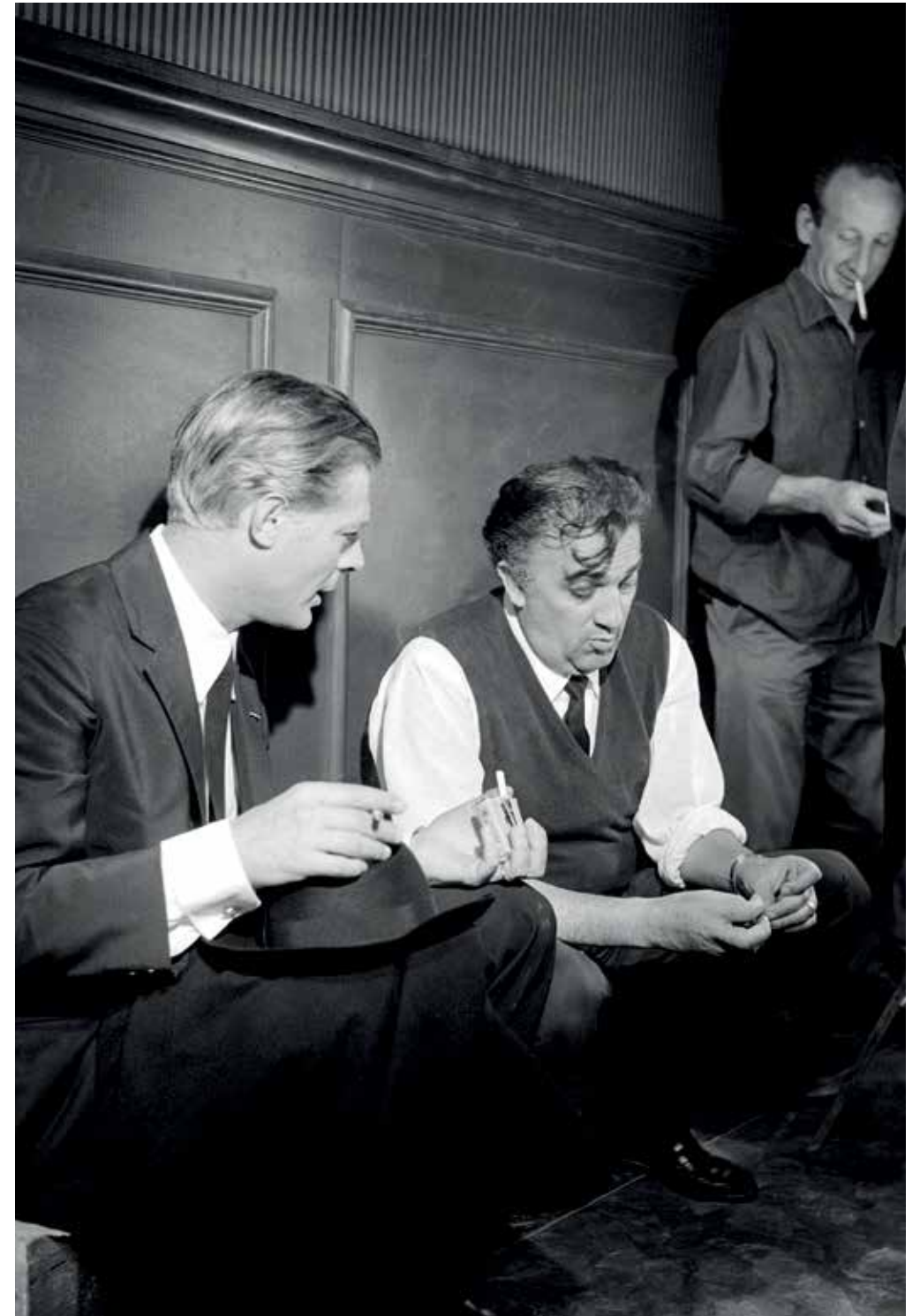
Παιγνιώδης, στοχαστικός και εκρηκτικά δημιουργικός, μας οδήγησε στο να δούμε διαδοχικές εικόνες της Ιταλίας: από την καταγραφή της μεταπολεμικά φτωχικής Ιταλίας που μόλις έκλεινε τις πληγές της, στην εκρηκτική ανάπτυξη της δεκαετίας του '60, μιας ανάπτυξης που μέσα από το πικρό βλέμμα του Μαρτσέλο Μαστρογιάννι σηματοδοτούσε απαντωτά αδιέξοδα. Ο Φελίνι όμως δεν έκανε κοινωνικό ρεαλισμό, και ας είχε πάντα την αίσθηση του κοινωνικού πλαισίου· με μια λοξή ματιά μας οδηγούσε σε ονειρικούς κόσμους, κάνοντάς μας να στοχαστούμε πάνω στην ανθρώπινη μοίρα.

Τον ίδιο ρόλο που παίζει ο χορός στην αρχαία τραγωδία και ο γελωτοποιός στον Βασιλιά Ληρ παίζουν το τσίρκο και οι κλόουν στο έργο του Φελίνι. Όπως σημειώνει ο ίδιος ο δημιουργός: «Ο κινηματογράφος μοιάζει πολύ με το τσίρκο. Είναι πολύ πιθανό, εάν δεν είχε εφευρεθεί ο κινηματογράφος και δεν είχα συναντήσει τον Ροσελίνι, και το τσίρκο εξακολουθούσε να έχει την ίδια απήχηση, ότι θα ήθελα να γινόμουν διευθυντής ενός μεγάλου τσίρκου, γιατί το τσίρκο είναι ένας συνδυασμός δεξιολογίας, ακρίβειας στην εκτέλεση και αυτοσχεδιασμού [...] Τελικά τι σημαίνει να γυρίζεις μια ταινία; Εννοείται ότι προσπαθείς να βάλεις σε τάξη κάποια θέματα που έχεις φανταστεί και θέλεις να τα διηγηθείς με κάποια ακρίβεια. Συγχρόνως όμως, καθώς δημιουργούμε την ταινία, η ζωή του θιάσου, οι συναντήσεις που κάνουμε, οι καινούργιες πόλεις που επισκεπτόμαστε, όλος αυτός ο κινηματογραφικός βίος μάς συγκινεί και μας εμπλουτίζει, και στη διάρκειά του συντελείται και η δουλειά του γυρίσματος».

Μαρία Κομνηνού

Πρόεδρος της Ταινιοθήκης της Ελλάδος

ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΙΕΤΕ

LUCI DEL VARIETÀ

Μυθοπλασία 1950, Ιταλία, 97'
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/
Αγγλικά/Ρώσικα

Σκηνοθεσία: Federico Fellini, Alberto Lattuada
Σενάριο: Federico Fellini, Alberto Lattuada, Tullio Pinelli με την συνεργασία του Ennio Flaiano
Φωτογραφία: Otello Martelli
Μοντάζ: Mario Bonatti
Μουσική: Felice Lattuada
Μουσική επιμέλεια: Carlo Rustichelli
Ηθοποιοί: Carla Del Poggio, Peppino De Filippo, Giulietta Masina, Folco Lulli, France Valeri, John Kitzmiller, Carlo Romano, Dante Maggio, Alberto Bonucci, Checco Durante, Giacomo Furia, Alberto Lattuada
Παραγωγή: Alberto Lattuada, Federico Fellini, Capitolium Film
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Ένας άθλιος περιοδεύων θίασος ποικιλιών σώζεται από την όμορφη Λιλιάνα, που ονειρεύεται να λάμψει στο βαριετέ. Ο θιασάρχης, ο ερωτύλος μεσήλικας Κέκο, που εκμεταλλεύεται τα συναισθήματα και τις οικονομίες της πονόψυχης ερωμένης του, της Μελίνα Αμούρ, ερωτεύεται τη νεοφερμένη, αλλά η ομάδα παγιδεύεται στη δίνη της ζήλειας και διαλύεται. Από τις στάχτες της γεννιέται μια πολυπολιτισμική «κομπανία». Όμως στις πρόβες, το μεγάλο αστέρι της, η Λιλιάνα, εγκαταλείπει τον Κέκο για τα λαμπερά φώτα των σκηνών της μεγαλούπολης. Το ντεμπούτο του Φελίνι ως σκηνοθέτη και ιδιαίτερα ως σεναριογράφου (σε συνεργασία με τον Λατουάντα) εκπλήσσει, αφού ήδη μας αποκαλύπτει τις συντεταγμένες του «φελινικού» σύμπαντος. Στο λυκόφως του νεορεαλισμού ξεκινάει από μια κωμωδία χαρακτήρων, ύμνο στη ζωτικότητα, τον αισθησιασμό και τις χίμαιρες των αφανών ηρώων του λαϊκού θεάματος για να ανοιχτεί στη λεωφόρο της προσωπικής του ποίησης.

© Reporters Associati

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΕΪΧΗΣ LO SCEICCO BIANCO

Μυθοπλασία
1952, Ιταλία, 85΄
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Tullio Pinelli με την συνεργασία του Ennio Flaiano βασισμένο σε μια ιδέα του Michelangelo Antonioni
Φωτογραφία: Arturo Gallea
Μοντάζ: Rolando Benedetti
Ήχος: Armando Grilli, Walfrido Traversari
Μουσική: Nino Rota
Μουσική επιμέλεια: Carlo Rustichelli
Ηθοποιοί: Alberto Sordi, Brunella Bovo, Leopoldo Trieste, Giulietta Masina, Lilia Landi, Ernesto Almirante, Enzo Maggio, Ettore M. Margadonna, Fanny Marchio, Gina Mascetti
Παραγωγή: Luigi Rovere, P.D.C. - O.F.I.
Προέλευση κόπιας:
Luce Cinecittà - CSC

Ένας νιόπαντρος μικροαστός γραφειοκράτης φέρνει τη σύζυγό του στη Ρώμη για μια ακρόαση από τον Πάπα. Όμως αυτή εξαφανίζεται. Κυνηγώντας τον αστέρα του αγαπημένου της φωτορομάντζου, μπλέκεται στο γύρισμα ενός επεισοδίου, σε κάποιο νησάκι εκτός Ρώμης. Και ενώ ο σύζυγος πασχίζει απεγνωσμένα να καλύψει την απουσία της, εκείνη ανακαλύπτει ότι οι γόπτες του θεάματος είναι «εικονικοί». Γραμμένη από τον Αντονιόνι, αυτή η κωμική «ηθογραφία» έγινε η πρώτη, άδικη, αποτυχία του Φελίνι, παρόλο που η εμπειρία του από τα φωτορομάντζα και το τρυφερά σατιρικό του βλέμμα στον επαρχιωτισμό και τη διαφθορά της αθωότητας των πρώων τον έκαναν ιδανικό σκηνοθέτη της. Μόνο ο Όρσον Ουέλς τη θεωρούσε την καλύτερη ταινία του. Υπερβολή; Το σίγουρο είναι ότι η ειλικρίνεια, η έμπνευση και ο ανθρωπισμός της απέχουν έτη φωτός από τις σημερινές μυθοπλασίες.

© Farabolfoto

ΟΙ ΒΙΤΕΛΟΝΟΙ I VITELLONI

Μυθοπλασία
1953, Ιταλία/Γαλλία, 110΄
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Ennio Flaiano βασισμένο σε μια ιδέα του Tullio Pinelli
Φωτογραφία: Otello Martelli, Luciano Trassati, Carlo Carlini
Μοντάζ: Rolando Benedetti
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Franco Interlenghi, Alberto Sordi, Franco Fabrizi, Leopoldo Trieste, Riccardo Fellini, Eleonora Ruffo, Carlo Romano, Claude Farell, Jean Brochard, Arlette Sauvage, Vira Silenti, Maja Nipora, Achille Majeroni, Silvio Bagolini
Παραγωγή: Lorenzo Pegoraro, Peg Film/Cité Film
Προέλευση κόπιας:
Neo Films

Μια φθινοπωρινή θύελλα ταραίζει τον χρυσό λήθαργο μιας παραθαλάσσιας κωμόπολης και μια πρόωρη εγκυμοσύνη ταραίζει τις ζωές των πέντε πρωταγωνιστών αυτής της αυτοβιογραφικής ιλαροτραγωδίας του Φελίνι. Ο πατέρας, ο Φάουστο, εξαναγκάζεται σε γάμο, που όμως δεν επηρεάζει καθόλου τον δονζουανισμό του. Και τα πέντε αγόρια, χαμένα κορμιά, «μοσχαράκια που δεν έχουν απογαλακτιστεί» σύμφωνα με τον τίτλο, είναι ακινητοποιημένα στο κατώφλι της ενηλικίωσης. Θεωρούν την ανδρική ταυτότητα ατέρμονη σπείρα από πλάκες, μπιλιάρδα και γυναικοδουλειές, επιθυμώντας ότι δεν θα κατακτίσουν ποτέ: ο Σέρτζιο το θέατρο, ο Ρικάρντο την όπερα. Τελικά, μόνο ο Μοράλντο, ο νεαρός Φελίνι, θα δραπετεύσει στη Ρώμη. Παρότι γυρισμένο από «περιοδευόν» συνεργείο που ακολουθούσε τις εμφανίσεις του Αλμπέρτο Σόρντι, το φιλμ υπήρξε ο πρώτος σκηνοθετικός θρίαμβος του Φελίνι, επηρεάζοντας σημαντικά τους ιταλοαμερικανούς κινηματογραφιστές της γενιάς του Σκορσέζε.

ΠΟΥΛΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ LA STRADA

Μυθοπλασία
1954, Ιταλία, 102'
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Tullio Pinelli
με την συνεργασία του Ennio Flaiano
Φωτογραφία: Otello Martelli
Μοντάζ: Leo Catozzo
Ήχος: R. Boggio, Aldo Calpini
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Anthony Quinn,
Giulietta Masina, Richard Basehart,
Aldo Silvani, Marcella Rovere,
Livia Venturini, Mario Passante,
Yami Kamedeva, Anna Primula
Παραγωγή: Dino De Laurentis,
Carlo Ponti
Προέλευση κόπιας:
Beta Film

Ο αγριάνθρωπος, γυρολόγος και μπεκλιβάνης Τσαμπανό αγοράζει την αλλοπαρμένη Τζελομίνα από τη μάνα της. Ως τυραννικός Πυγμαλίων την εξαναγκάζει να συμμετέχει σε παραστάσεις μυϊκής δύναμης (ως θηλυκός κλόουν) και να μοιράζεται τις κακουχίες της ζωής του στο δρόμο. Παρά τη σκληρότητα και τη σεξουαλική του περιφρόνηση, η Τζελομίνα αναπτύσσει μια μαζοχιστική εξάρτηση από τον σύντροφό της, ακόμα κι όταν η τραγική κατάληξη της συνάντησής τους με έναν πλανόδιο ισορροπιστή δείχνει ότι ο Τσαμπανό είναι ικανός να σκοτώσει οτιδήποτε εκείνη μπορεί να αγαπήσει. Μεγάλο μελοδράμα δρόμου, όπου ο Φελίνι εξέθεσε την προσωπική του μυθολογία απόλυτα γυμνή. Ήταν η πιο δύσκολη και τραυματική παραγωγή του. Παρά τις αντιρρήσεις των κριτικών για τη χριστιανική «μαρτυριολογία» ή θυματοποίηση της πρωταγωνίστριας, αλλά και την απομάκρυνση του σκηνοθέτη από τον νεορεαλισμό, η ταινία αυτή έγινε μια από τις πιο αγαπημένες του δημιουργού.

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ IL BIDONE

Μυθοπλασία
1955, Ιταλία/Γαλλία, 113'
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/
Λατινικά/Αγγλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini,
Ennio Flaiano, Tullio Pinelli
Φωτογραφία: Otello Martelli
Μοντάζ: Mario Serandrei,
Giuseppe Vari
Ήχος: Giovanni Rossi
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Broderick Crawford,
Richard Basehart, Franco Fabrizi,
Giulietta Masina, Giacomo Gabrielli,
Alberto De Amicis, Sue Ellen Blake,
Lorella De Luca, Mara Werlen,
Irene Cefaro
Παραγωγή: Titanus/SGC.
Προέλευση κόπιας:
Luce Cinecittà - CSC

Τρεις απατεώνες αρπάζουν τις οικονομίες φτωχών, ανήμπορων και θεοφοβούμενων επαρχιωτών με αλάνθαστες σκηνοθεσίες: ξεθάβουν «αμαρτωλούς» θησαυρούς από τα χωράφια τους, «εξαργυρώνουν» καθυστερημένες αιτήσεις για στέγαση, αποσπούν «δάνεια» βάζοντας ενέχυρο φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Εκμεταλλεύονται αδίστακτα τα θύματά τους, ταυτόχρονα όμως νιώθουν ότι ο χρόνος τους εξαντλείται. Αντιφατικά συναισθήματα τους τραβούν σε διαφορετική κατεύθυνση από το έγκλημα που «αποδίδει». Ο μεγαλύτερος, ο Αουγκούστο, θέλει να πλησιάσει την κόρη που έχει εγκαταλείψει· ο νεότερος, ο «Πικάσο», να μην αφήσει την πίστη του σύζυγο που ανακαλύπτει καθυστερημένα τις κομπίνες του. Κάποιοι θεωρούν αυτή την επιστροφή του σκηνοθέτη στις (νεο)ρεαλιστικές ρίζες του πισωγύρισμα σε σχέση με τη «φελινική» φαντασμαγορία του μέλλοντος. Όμως κανείς άλλος δεν θα σκηνοθετούσε τον λαϊκό μικρόκοσμο ενός κοινωνικού «νουάρ», χωρίς να κριτικάρει τα πρόσωπα· με τόση θέρμη, ζωντάνια, ανθρωπιά και κατανόηση.

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΡΙΑ LE NOTTI DI CABIRIA

Μυθοπλασία
1957, Ιταλία/Γαλλία, 115΄
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/Λατινικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Ennio Flaiano, Tullio Pinelli
Φωτογραφία: Aldo Tonti
Μοντάζ: Leo Catuzzo
Ήχος: Oscar Di Santo, Rocco Roy Mangano
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Giulietta Masina, François Périer, Franca Marzi, Dorian Gray, Amedeo Nazzari, Aldo Silbani, Mario Passante, Pina Gualandri, Polidor, Ennio Girolami
Παραγωγή: Dino De Laurentis / Les Films Marceau
Προέλευση κοπίας: Luce Cinecittà - CSC

Η χαρούμενη και καλόκαρδη πόρνη Καμπίρια σώζεται από πνιγμό, λίγα μόλις λεπτά αφότου ο εραστής της την έχει ρίξει στο ποτάμι, έχοντας κλέψει το πορτοφόλι της. Και ενώ αυτός εξαφανίζεται, εκείνη δεν παύει να τον αναζητεί. Είναι άραγε σύμπτωση ότι όλα τα επόμενα επεισόδια της ζωής της – μια λευκή νύχτα μ' έναν διάσημο ηθοποιό, μια συνάντηση μ' έναν καλό Σαμαρείτη, ένας καινούργιος έρωτας που τον δέχεται διστακτικά – ακολουθούν το ίδιο σχήμα; Σ' έναν αμείλικτα ανδροκρατικό κόσμο, θα μπορούσε ποτέ η μικροκαμωμένη, άτυχη με τους εραστές της, Καμπίρια, να συναντήσει την καλοσύνη; Τελικά η αγιογραφία «της ιερής πόρνης», ενσαρκωμένης εξαίσια από τη μούσα και σύζυγο του Φελίνι Τζουλιέτα Μασίνα, μπορεί μόνο να κορυφωθεί με μια διφορούμενη αποθέωση. Όταν το δράμα της τελειώνει όπως ακριβώς άρχισε, η υπαρξιακά γυμνή Καμπίρια – εγκαταλειμμένη, ανέστια και πένης – βαδίζει προς το άγνωστο, περικυκλωμένη από μια «παζολινική» αλητοπαρέα μηχανόβιων.

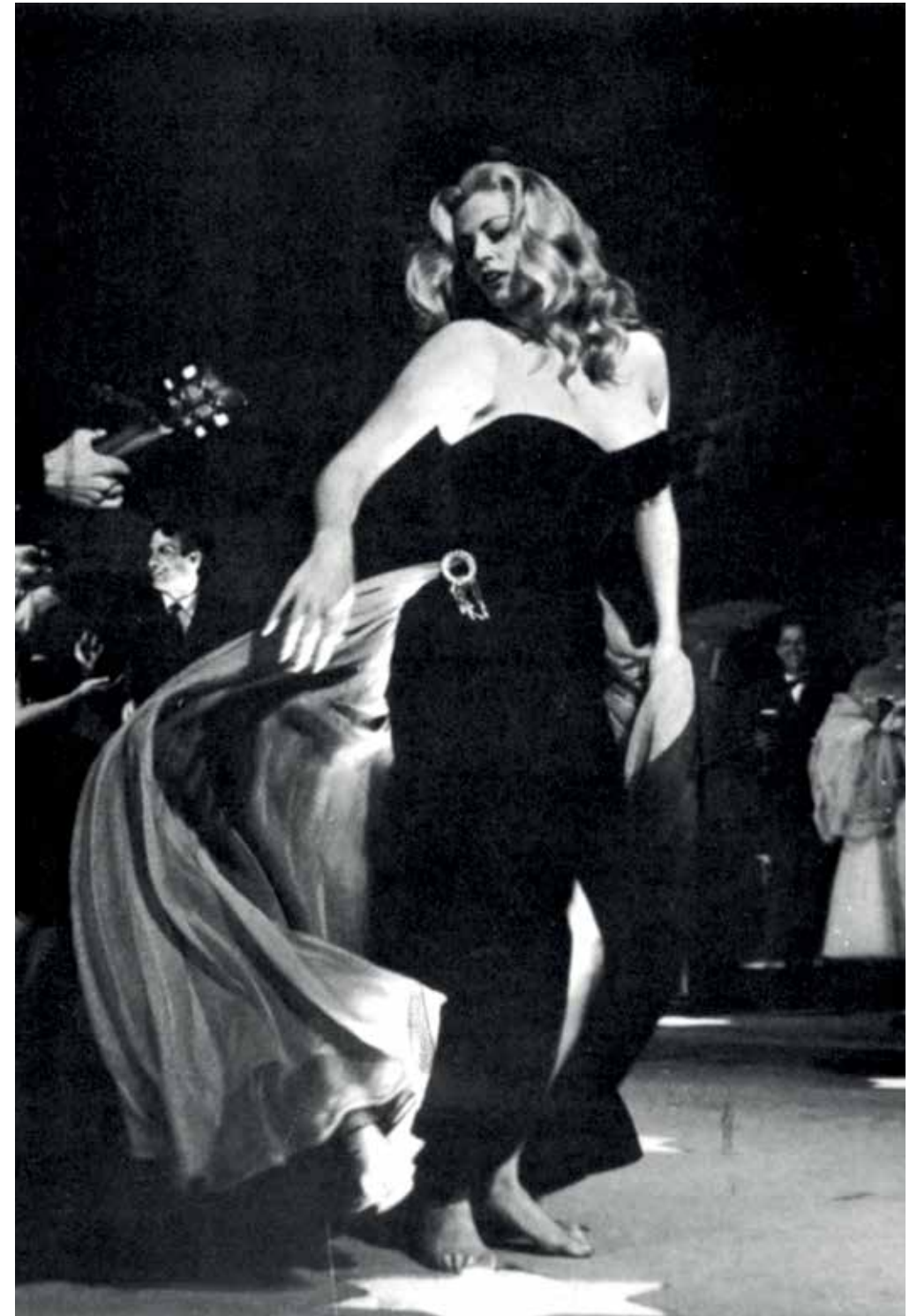
© Pierluigi

ΓΛΥΚΕΙΑ ΖΩΗ LA DOLCE VITA

Μυθοπλασία
1960, Ιταλία/Γαλλία, 176'
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/
Αγγλικά/Γαλλικά/Γερμανικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Ennio Flaiano, Tullio Pinelli με την συνεργασία του Brunello Rondi
Φωτογραφία: Otello Martelli
Μοντάζ: Leo Catozzo
Ήχος: Agostino Moretti
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Marcello Mastroianni, Anouk Aimée, Yvonne Furneroux, Anita Ekberg, Lex Barker, Alain Cuny, Valeria Ciangottini, Renée Longarini, Annibale Ninchi, Nadia Gray, Jacques Sernas, Riccardo Garrone, Walter Santesso, Giulio Paradisi, Enzo Cerusico, Enzo Doria, Adriana Moneta, principe Vadim Wolkonsky, Magali Noël, Laura Betti, Polidor
Παραγωγή: Giuseppe Amato, Riama Film/Pathé Consortium Cinéma
Προέλευση κόπιας:
Luce Cinecittà - CSC

Περιπλανώμενος σε έναν προνομιακό θύλακο της Ρώμης, ο ωραίος Μαρτσέλο, δημοσιογράφος του κουτσομπολιού, συναντάει κομψές αριστοκράτισσες, πεινασμένους καλλιτέχνες, χυδαίους νεόπλουτους, γόσσες και «ταχυδακτυλουργούς» της κοσμικής νύχτας. Ανακαλύπτει ότι κάτω από την επιδερμίδα της απατηλής χάρης τους, ελλοχεύουν κενότητα, απόγνωση και μοναξιά, όλα όσα οδηγούν έναν αδιάλλακτο στοχαστή φίλο του σε τραγικό τέλος. Με θαυμαστή αυστηρότητα δομής, αυτή η μοντέρνα ψυχογραφία μιας ολόκληρης πόλης ορίζει την κορύφωση του φελινικού μπαρόκ ως ελευθεριακή περιπέτεια της σκηνοθεσίας από τον νεορεαλισμό ως τον νεοεξπρεσιονισμό. Η ταινία σφράγισε την παγκόσμια κουλτούρα όχι μόνο με τον τίτλο της ή με τον όρο «παπαράτσι», αλλά με «σκηνές ανθολογίας»: όπως αυτή της Ανίτα Έκμπεργκ στη Φοντάνα ντι Τρέβι, εμβληματική απεικόνιση της κάψας του πόθου, γυρισμένη μια νύχτα τόσο παγερή που ο Μαστρογιάννι κατέβασε ένα μπουκάλι βότκα για να παίζει.

8 1/2 ΟΚΤΩΜΙΣΗ OTTO E MEZZO

Μυθοπλασία
1963, Ιταλία/Γαλλία, 139 '
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/
Γαλλικά/Αγγλικά/Γερμανικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Ennio Flaiano, Tullio Pinelli, Brunello Rondi
Φωτογραφία: Gianni Di Venanzo
Μοντάζ: Leo Catozzo
Ήχος: Alberto Bartolomei, Mario Faraoni
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Marcello Mastroianni, Anouk Aimée, Sandra Milo, Claudia Cardinale, Rossella Falk, Barbara Steele, Annibale Ninchi, Guido Alberti, Giuditta Rissone, Edra Gale, Madeleine Lebeau, Mario Pisu, Rossella Como, Mario Tedeschi, Elisabetta Catalano, Polidor
Παραγωγή: Federico Fellini, Angelo Rizzoli, Cineriz/Francinex
Προέλευση κόπιας: Neo Films

Γυρίζοντας μια αυτοβιογραφική ταινία επιστημονικής φαντασίας, ο σκηνοθέτης Γκουίντο Ανσέλμι στερεύει από έμπνευση. Τον παραλύει μια συνολική, υπαρξιακή κρίση σχετικά με τον παραγωγό και τους συνεργάτες του, τη σύζυγο και την ερωμένη του, τον καρδινάλιο και τους κομπους πελάτες του κέντρου ευεξίας, όπου καταφεύγει. Οι μνήμες και η φαντασία του «σπίνουν» ένα υπέροχο καρναβάλι ονειρικών μορφών του ασυνείδητου, οδηγώντας τον στην αμφίβολη συνειδητοποίηση ότι το νόημα της ζωής είναι η αγάπη, ενώ της δημιουργίας είναι η απλότητα και η κοινωνικότητα. Ενσωματώνοντας στη ρευστότητα και τη δεξιοτεχνία της αφήγησης μορφές της κινηματογραφικής πρωτοπορίας και μνήμες της παράδοσης του μεγάλου μυθιστορήματος (Ρ. Μούζιλ, Τζ. Τζούς), ο Φελίνι στο μνημειώδες αυτοαναφορικό αριστούργημά του καταφέρνει ότι ο ήρωάς του είναι ανίκανος να επιτύχει: την ωραιότερη αυτοπροσωπογραφία του καλλιτέχνη σε δημιουργικό αδιέξοδο και την «απόλυτη» ταύτιση του σκηνοθέτη με τον πρωταγωνιστή του.

Η ΓΙΟΥΛΙΕΤΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

GIULIETTA DEGLI SPIRITI

Μυθοπλασία
1965, Ιταλία/Γαλλία, 140΄
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Γαλλικά/
Ισπανικά/Αγγλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Tulio Pinelli, Ennio Flaiano με τη συνεργασία του Brunello Rondi
Φωτογραφία: Gianni Di Venanzo
Μοντάζ: Ruggero Mastroianni
Ήχος: Mario Faraoni, Mario Morigi
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Giulietta Masina, Sandra Milo, Mario Pisu, Valentina Cortese, Valeska Gert, Jose Luis de Vilallonga, Friedrich von Ledebur, Caterina Boratto, Lou Gilbert, Luisa Della Noce, Silvana Jachino, Milena Vukotic, Fred Williams, Dany Paris, Anne Francine, Sylva Koscina, Elena Fondra, George Ardisson, Eugenio Mastropietro, Elisabetta Gray, Alberto Plebani, Yvonne Casadei, Mario Conocchia, Federico Valli, Asoka Rubener, Alba Cancellieri, Sujata Rubener, Alberto Cevenini, Cesarino Miceli Picardi
Παραγωγή: Angelo Rizzoli, Federiz/Francoriz
Προέλευση κόπιας: Neo Films

Βλέποντας το γάμο της να καταρρέει από τις απιστίες του συζύγου της, η συνεσταλμένη μεγαλοαστή Τζουλιέτα Μπολντρίνι (Τζουλιέτα Μασίνα) αποσύρεται στον κόσμο των ονείρων. Με πνευματιστικές και ψυχαναλυτικές συνειδήσεις ξεκινάει μια υπαρξιακή αναζήτηση του εαυτού και του νοήματος της ζωής, αποφεύγοντας την πληθωρική γειτόνισσά της Σούζι, που προσφέρεται να τη μυήσει στο οργιαστικό θέατρο των ηδονών.

Η επιθυμία του Φελίνι ήταν να χαρίσει στην Τζουλιέτα Μασίνα μια θηλυκή εκδοχή της ταινίας *Οκτώμιση / 8½*: ένα μνημειώδες μείγμα σινεμά και (Γιουνγκ-κικής) ψυχανάλυσης. Όμως, όπως ο Φρόυντ άφησε σε εκκρεμότητα το ερώτημα «Τι επιθυμεί μια γυναίκα;», έτσι και ο Φελίνι αφήνει την ηρωίδα του μετέωρη ανάμεσα σε (ανδρικές) φαντασιώσεις για τον έρωτα, τη σεξουαλικότητα και τις απωθήσεις. Πού οδηγεί την Τζουλιέτα το εικονογραφικό και χρωματικό παραλήρημα της σκηνοθεσίας; Στην απελευθέρωση ή τη μοναξιά;

ΦΕΛΙΝΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ

FELLINI SATYRICON

Μυθοπλασία
1969, Ιταλία/Γαλλία, 128΄
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Λατινικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Bernardino Zarroni, ελεύθερα εμπνευσμένο από το βιβλίο του Petronius Arbiter
Φωτογραφία: Giuseppe Rotunno
Μοντάζ: Ruggero Mastroianni
Μουσική επιμέλεια: Nino Rota
Ηθοποιοί: Martin Potter, Hiram Keller, Max Born, Salvo Randone, Mario Romagnoli, Magali Noël, Capucine, Alain Cuny, Fanfulla, Danika La Loggia, Giuseppe Sanvitale, Genius, Lucia Bosé, Joseph Wheeler, Donyale Luna, Elisa Mainardi
Παραγωγή: Alberto Grimaldi, PEA/ Les Productions Aristes Associés
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Ο Εγκόλπιος και ο Άσκυλτος, παιδικοί επιστήθιοι φίλοι αλλά θανάσιμοι αντεραστές του έφηβου Γείτονα, διασχίζουν μια ήπειρο σεξουαλικών παρεκτροπών και βίας. Αυτή η ελεύθερη –και ελευθέρια– διασκευή του ομώνυμου έργου του Πετρώνιου, το *Σατυρικόν*, είναι η πιο ριψοκίνδυνη κινηματογραφική περιπλάνηση του Φελίνι σε έναν άγριο πλανήτη: την προχριστιανική ρωμαϊκή αυτοκρατορία του Νέρωνα. Προσπαθώντας να την «επανεφεύρει» εκ του μηδενός, ο δημιουργός σκηνοθετεί ένα αλλόκοτο, βαρβαρικό χρονικό που αμφισβητεί τις βολικές συνήθειες του θεατή, αποξενώνοντάς τον από την ψυχολογία των χαρακτήρων και την κανονικότητα της αφήγησης. Πρόκειται για μια ταινία αμείλικτης εικονογραφικής ομορφιάς, που την έχουν χαρακτηρίσει «επιστημονική φαντασία του παρελθόντος» και η οποία εξακολουθεί να προκαλεί αμχανία και διχογνωμίες για το αν και με ποιο τρόπο αποτελεί σατιρική αντανάκλαση της παλιάς βαρβαρότητας στον σύγχρονο αμοραλισμό του πολιτισμού μας.

ΟΙ ΚΛΟΟΥΝ I CLOWNS

Μυθοπλασία
1970, Ιταλία/Γαλλία, 91΄
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Γαλλικά/
Γερμανικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Bernardino
Zapponi

Φωτογραφία: Dario Di Palma

Μοντάζ: Ruggero Mastroianni

Ήχος: Alberto Bartolomei, Italo
Cameracanna

Μουσική: Nino Rota

Ηθοποιοί: Federico Fellini και το
συνεργείο του, Maya Morin, Alvaro
Vitali, Lina Alberti, Gasperino, Liana,
Rinaldo και Nando Orfei, Anita
Ekberg, Franco Migliorini, Tristan
Rémy, Pierre Etaix, Victor Fratellini,
Carlo Rizzo, Tino Scotti, Nino Terzo,
Dante Maggio. Gaetano Sbarra,
Fanfulla, Giacomo Furia

Παραγωγή: Elio Scardamaglia, Ugo
Guerra, RAI/O.R.T.F./Bavaria Film/
Compagnia Leone Cinematografica

Προέλευση κόπιας:

Luce Cinecittà - CSC

Ανάμεσα στην πραγματικότητα και το όνειρο, κάπου στην ιταλική επαρχία, κάτω από το παράθυρό του, ένα αγόρι βλέπει ένα τσίρκο να σπίνεται. Μέσα από τα μάτια του παρακολουθούμε αποσπασματικά νούμερα των κλόουν. Ύστερα, με ένα cut, το αγόρι έχει γίνει ο σκηνοθέτης Φελίνι που γυρίζει έναν τηλεοπτικό φόρο τιμής στους τελευταίους εκπροσώπους μιας ιδιαίτερης καλλιτεχνικής κάστας υπό εξαφάνιση. Από τσίρκο σε τσίρκο, από πόλη σε πόλη, μαζί με τους συνεργάτες του συναντάει «πραγματικούς» και «φανταστικούς» παλιάτσους. Μπροστά στο βλέμμα του θεατή κατασκευάζει μια ταινία που παρουσιάζεται ως νευρικό, ελλειπτικό ντοκιμαντέρ για τη δαιμονική δεξιοτεχνία των γκαγκ. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι άλλο ένα κεφάλαιο της αυτομυθοπλασίας ενός μάστορα φιλμουργού που αναδιατάσσει οργανισμικά τις μορφές του φαντασιακού του, προσποιούμενος τον ιλουζιονιστή του τσίρκου.

ΡΟΜΑ ROMA

Μυθοπλασία
1972, Ιταλία/Γαλλία, 119΄
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Γερμανικά/
Αγγλικά/Γαλλικά/Λατινικά/Ισπανικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Bernardino
Zapponi

Φωτογραφία: Giuseppe Rotunno

Μοντάζ: Ruggero Mastroianni

Ήχος: Renato Caducri, Fernando
Caso, Aldo Ciorba, Alvaro Gramigna

Μουσική: Nino Rota

Ηθοποιοί: Peter Gonzales, Fiona
Florence, Anna Maria Pescatori,
Galliano Sbarra, Alfredo Adani,
Mario Del Vago, Alvaro Vitali,
Loredana Martinez, Pia De Doses,
Renato Giovannioli, Mame Maitland,
Gore Vidal, John Francis Lane, Anna
Magnani, Alberto Sordi, Marcello
Mastroianni

Παραγωγή: Ultra Film/Les Productions
Aristes Associés

Προέλευση κόπιας:

Luce Cinecittà - CSC

Ο δεκαοκτάχρονος Φελίνι από το Ρίμινι εγκαθίσταται στη Ρώμη. Αμέσως γνωρίζει τα μπορντέλα καθώς και τις ανυπόληπτες σκηνές της θεατρικής επιθεώρησης. Τριάντα τέσσερα χρόνια μετά σκηνοθετεί ένα πορτραίτο της πόλης που έγινε το αληθινό σκηνικό της διασημότητάς του. Πρόκειται για μυθοπλασία της πραγματικότητας ή για ντοκιμαντέρ ενός ονείρου; Το *Roma* είναι μια παράσταση για δύο ρόλους: για τον δημιουργό στη νιότη καθώς και την ωριμότητά του και για την *Αιώνια Πόλη* όλων των εικόνων: με την ομορφιά και την ασχήμια της, την αρχαία μεγαλοπρέπεια και τη μουσολινική μικροπρέπεια της, τη μνημειώδη αρχιτεκτονική και τα τερατώδη μποτιλιαρίσματά της. Πού αλλού θα μπορούσε κανείς να δει μια εξωφρενικά εκκεντρική επίδειξη μόδας για καρδινάλιους; Ή την αρχόντισσα του σινεμά Άννα Μανιάνι να καλνυχτίζει τον Φελίνι και το συνεργείο, που ήταν στημένοι έξω από την πόρτα της σαν ερωτοχτυπημένοι παπαράτσι;

ΑΜΑΡΚΟΡΝΤ

AMARCORD

Μυθοπλασία
1973, Ιταλία/Γαλλία, 123'
Έγχρωμο, Με ήχο, Ιταλικά/
Αρχαία Ελληνικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Tonino Guerra
Φωτογραφία: Giuseppe Rotunno
Μοντάζ: Ruggero Mastroianni
Ήχος: Oscar De Arcangelis
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Bruno Zanin, Pupella Maggio, Armando Brancia, Stefano Proietti, Giuseppe Ianigro, Nandino Orfei, Ciccio Ingrassia, Aristide Caporale, Luigi Rossi, Magali Noël, Josiane Tanzilli, Antonio Faà di Bruno, Gian Filippo Carcano, Marcello Di Falco, Maria Antonietta Beluzzi
Παραγωγή: Franco Cristaldi Produzioni/PECF
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Μεγαλώνοντας στους κόλπους μιας επαρχιακής κοινότητας στα περικόρα του Ρίμινι, ο έφηβος Τίτα, πρόσωπο εμπνευσμένο από έναν παιδικό, επιστήθιο φίλο του Φελίνι αλλά και τον ίδιο, δυσκολεύεται να προχωρήσει στη συναισθηματική του εκπαίδευση. Στον κύκλο των τεσσάρων εποχών ενός έτους, οι εμπειρίες μιας ζωής ανάμεσα στις συμπληγάδες των καθολικών προλήψεων από τη μια και των γελοίων τελετουργικών της μουσολινικής δικτατορίας από την άλλη, περιορίζουν τον ίδιο, όπως και τους εκκεντρικούς συγγενείς και συγχωριανούς του σ' ένα καρναβάλι από σεξουαλικές φαντασιώσεις και περιπέτειες, που κανείς δεν μπορεί να πει με σιγουριά αν τις έζησε πραγματικά ή αν τις ονειρεύτηκε με τα μάτια ανοιχτά. Ούτε καν ο θεατής που βυθίζεται στην πιο βαθιά, ώριμη και ηδονική, φελινική ιεροτελεστία της αναπόλησης της χαμένης νιότης.

ΠΡΟΒΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ PROVA D'ORCHESTRA

Μυθοπλασία
1979, Ιταλία, GFR, 72'
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Γερμανικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, με την συνεργασία του Brunello Rondi
Φωτογραφία: Giuseppe Rotunno
Μοντάζ: Ruggero Mastroianni
Ήχος: Fernando Caso, Alvaro Gramigna
Μουσική: Nino Rota
Ηθοποιοί: Baldwin Baas, Clara Colosimo, Elisabeth Labi, Ferdinando Villela, Ronaldo Bonacchi, Giovanni Javarone, David Maushell, Francesco Aluigi, Franco Mazzieri, Daniele Pagani, Andy Miller, Sibyl Mostert, Claudio Ciocca
Παραγωγή: Daimè Cinematografica / RAIUno/Albatros Production
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Παρότι ο όρος «φελινική ταινία» κατέληξε να σημαίνει «μια υπερβολική, σουρεαλιστική φαντασμαγορία», αυτή η μικρή, αυστηρή αλληγορία εκτυλίσσεται σε ένα μοναδικό, ρεαλιστικό σκηνικό. Ένα υπόγειο «με ιστορία», όπου μπροστά σε ένα αθέατο συνεργείο της RAI, η πρόβα μιας επαγγελματικής ορχήστρας γλιστράει στο χάος. Οι μουσικοί επανακαθορίζουν το ρόλο τους στο σύνολο, διατυπώνουν λογικά ή παράλογα συνδικαλιστικά αιτήματα, διοχετεύουν την αγανάκτησή τους για τον αυταρχισμό και την ανικανότητα του μαέστρου σε μια δημοκρατική πολυφωνία που γίνεται κακοφωνία, ενώ ο μονόλογος του μαέστρου ρίχνει λάδι στη φωτιά, ανακυκλώνοντας σκουριασμένες, αριστοκρατικές θεωρίες σε κραυγαλέα αντίθεση με τους εργάτες της τέχνης. Μια από τις πιο απαισιόδοξες ταινίες του Φελίνι, ευανάγνωστο σχόλιο για την παρακμή της ιταλικής πολιτικής σκηνής και τον εκφασισμό της κοινωνίας, που εκείνη την εποχή έδειχναν εκτός ελέγχου.

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΦΕΥΓΕΙ E LA NAVE VA

Μυθοπλασία
1983, Ιταλία/Γαλλία, 126'
Ασπρόμαυρη, Με ήχο, Ιταλικά/
Γερμανικά/Σερβικά/Ρωσικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, Tonino Guerra
Φωτογραφία: Giuseppe Rotunno
Μοντάζ: Ruggero Mastroianni
Ήχος: Fabio Ancillai, Fausto Ancillai, Fernando Caso, Chris David, Edmondo Gintili, Alvaro Gramigna, Claudio Gramigna, Tommaso Quattrini, Stefano Savino
Μουσική: Gianfranco Plenizio
Ηθοποιοί: Freddie Jones, Peter Cellier, Norma West, Victor Poletti, Fiorenzo Serra, Pina Bausch, Barbara Jefford, Elisa Mainardi, Paolo Paoloni, Pasquale Zito, Janet Suzman, Jonathan Cecil, Philip Locke
Παραγωγή: RAIUno/Videes/Gaumont
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Ιούλιος 1914. Το πλοίο *Γκλόρια Ν* αποπλέει από τη Νάπολη. Οι επιβάτες του -ένας γαλαξίας από διασημότητες της όπερας και ευρωπαίους γαλαζοαίματους- σκοπεύουν να σκορπίσουν την τέφρα της μεγαλύτερης σοπράνο όλων των εποχών στο νησί Έριμο. Όταν ο πλοίαρχος διασώζει μια ομάδα Σέρβων ναυαγών, το ταξίδι, εκκεντρική παρωδία πλωτής οπερέτας, συμβολικά γίνεται η πένθιμη πομπή του ευρωπαϊκού πολιτισμού προς το ολέθριο ραντεβού του με την Ιστορία: τον Μεγάλο Πόλεμο. Ωστόσο, ο Φελίνι δεν χάνει τη σατιρική αυτοαναφορικότητά του. Η προτελευταία σκηνή τον δείχνει πίσω από την κάμερα και την επιβλητική, σκηνική κατασκευή του Ντάντε Φερέτι. Υπογραμμίζει ότι η ιστορική του αναπαράσταση, που άρχισε ως φόρος τιμής στο βουβό σινεμά και συνεχίστηκε ως συνάντηση της ιταλικής όπερας με τους Αδελφούς Μαρξ, γυρισμένη αποκλειστικά στο στούντιο, είναι ο θρίαμβος του τεχνητού.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ INTERVISTA

Μυθοπλασία

1987, Ιταλία/Γαλλία, 106'

Έγχρωμο, Με ήχο, Ιταλικά/Ιαπωνικά/
Αγγλικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini

Σενάριο: Federico Fellini με τη
συνεργασία του Gianfranco Angelucci

Φωτογραφία: Tonino Delli Colli

Μοντάζ: Nino Baragli

Ήχος: Luciano Anzellotti, Massimo
Anzellotti, Carlo Baccharini, Sergio
Marcotulli, Romano Pampaloni, Paola
Verde

Μουσική: Nicola Piovani

Ηθοποιοί: Federico Fellini, Sergio
Rubini, Paola Liguori, Nadia Ottaviani,
Antonella Ponziani, Pietro Notarianni,
Lara Wendel, Antonio Cantafora,
Maurizio Mein, Anita Ekberg,
Marcello Mastroianni

Παραγωγή: Ibrahim Moussa,
για την Aljosh Productions

Συμπαράγωγή: Cinecittà και RAIUno

Προέλευση κόπιας:

Luce Cinecittà - CSC

Τρεις ταινίες μέσα σε ένα ψεύτικο τηλεοπτικό ρεπορτάζ. Ή μάλλον τέσσερα διαφορετικά επίπεδα συνείδησης το ότι ο κινηματογράφος του μεγάλου δημιουργού ήταν ένα μαγικό παιχνίδι κατόπτρων ανάμεσα στην πραγματικότητα του γυρίσματος και τη χίμαιρα της αυτομυθοπλασίας. Ένα συνεργείο της ιαπωνικής τηλεόρασης επιχειρεί να φιλιάρει τον Φελίνι επί το έργον, αλλά η συνέντευξη παρεκτρέπεται σε μια παιγνιώδη αναπόληση της πρώτης επίσκεψής του στα στούντιο της Τσινεσιτά, μια σατιρική επιστροφή του Μαστρογιάννι και της Έκμπεργκ στους ρόλους τους στην ταινία *Γλυκιά ζωή*, και μια αγχωτική «ξενάγηση» στο χάος μιας φελινικής διασκευής της *Αμερικής του Κάφκα*, η οποία καταλήγει απότομα σε αδιέξοδο. Μοναδική αχτίδα φωτός στο σκοτάδι με το οποίο ο δημιουργός τυλίγει την κατάστασή του αλλά και το μέλλον του ίδιου του σινεμά, ένας προβολέας που ανάβει στο έρημο στούντιο!

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ LA VOCE DELLA LUNA

Μυθοπλασία
1990, Ιταλία/Γαλλία, 118'
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά/Ιαπωνικά

Σκηνοθεσία: Federico Fellini
Σενάριο: Federico Fellini, ελεύθερα εμπνευσμένο από την νουβέλα "Il roema dei lunatici" του Ermanno Cavazzoni, με την συνεργασία των Tullio Pinelli και Ermanno Cavazzoni
Φωτογραφία: Tonino Delli Colli
Μοντάζ: Nino Baragli
Ήχος: Tommaso Quatrini
Μουσική: Nicola Piovani
Ηθοποιοί: Roberto Benigni, Paolo Villaggio, Nadia Ottaviani, Susy Blady, Dario Ghirardi, Marisa Tomasi, Angelo Orlando, Dominique Chevalier, Nigel Harris, Eraldo Turra, Giordano Falzoni, Ferruccio Brambilla, Giovanni Javarone
Παραγωγή: Mario και Vittorio Cecchi Gori, C.G. Group Tiger Cinematografica/Cinemax
Συμπαράγωγή: RAI
Προέλευση κόπιας: Luce Cinecittà - CSC

Στο κύκνειο άσμα του Φελίνι, ένας πρώην τρέφιος ψυχιατρείου, ο Ίβο, προσπαθεί μάταια να κατακτήσει την ξανθιά Αλντίνια που την ταυτίζει με τη σελήνη, την αιτία της τρέλας του. Ταυτόχρονα συναντάει τρελούς και φεγγαρόπληκτους και ανάμεσά τους κάποιον Γκονέλα, που τον ρουφάει σε θεωρίες συνωμοσίας. Μαζί χάνονται στην ιταλική επαρχία που άλλοτε αποτελούσε το σκηνικό των ρεαλιστικών μυθοπλασιών του Φελίνι, και τώρα έχει μεταμορφωθεί σε μια ανοίκεια δυστοπία ξέφρενου καταναλωτισμού, κυριαρχίας των μέσων ενημέρωσης και νεο-ειδωλολατρίας: την αγνώριστη Ιταλία του μπερλουσκονισμού, όπου οι Αδελφοί Μικελούτσι κατάφεραν να φυλακίσουν το φεγγάρι σε αχυρώνα! Παρά το εξαιρετικό κωμικό δίδυμο των πρωταγωνιστών Ρομπέρτο Μπενίνι και Πάολο Βιλιάτζιο, η ήρεμη απόγνωση αυτής της χαλαρής ελεγειακής αφήγησης απογοήτευσε το κοινό προς μεγάλη λύπη του δημιουργού που αγαπούσε την ταινία, όπως ένας πατέρας το «προβληματικό» παιδί του.

ΦΕΛΙΝΟΠΟΛΗ FELLINOPOLIS

Ντοκιμαντέρ
2020, Ιταλία, 79'
Έγχρωμη, Με ήχο, Ιταλικά

Σκηνοθεσία: Silvia Giulietti
Σενάριο: Silvia Giulietti
Φωτογραφία: Paolo Oreto, Jessica Giacconi
Μοντάζ: Silvia Giulietti, Antonello Basso
Μουσική: Rocco De Rosa
Ηθοποιοί: Lina Wertmuller, Nicola Piovani, Dante Ferretti, Maurizio Millenotti, Ferruccio Castronuovo, Norma Giacchero
Παραγωγή: iFrame
Προέλευση κόπιας: Wide

Ο κόσμος των σκηνικών και των παρασκηνίων όπως αποτυπώνεται από μια κρυφή κάμερα που ήρθε στο φως ύστερα από 40 χρόνια. Οι πιο έμπιστοι συνεργάτες του Φελίνι, βραβευμένοι σήμερα με Όσκαρ, μιλούν για τις σχέσεις τους με τον Μαέστρο, πώς ήταν να συνεργάζονται και να ζουν μαζί του. Τα εξαιρετικά αυτά πλάνα από τα παρασκηνία αποκαλύπτουν τον «παιχνιδιάρη» Φελίνι, την άποψή του για τις γυναίκες, τη μουσική, τη μέθοδο. Ο Φελίνι με τα δικά του λόγια αφηγείται τη μοναδική του προσέγγιση για τον κινηματογράφο. Περιπλανηθείτε στα παρασκηνία με τον Φελίνι και την πλώ της φωνής, παρακολουθήστε τον να κάνει πρόβες με τον Μαρτσέλο Μαστρογιάννι και την Τζουλιέτα Μασίνα. Μπέιτε στην πόλη των ονείρων! Μπέιτε στη Φελινόπολη!

Επιμέλεια αφιερώματος
Μαρία Κομνηνού
 Επιλογή ταινιών και προγραμματισμός
Μαρία Κομνηνού
Ιάκωβος Σκενδερίδης
Φαίδρα Παπαδοπούλου
 Συντονισμός και
 Οργάνωση Παραγωγής
Δήμητρα Αράπογλου
 Βοηθός παραγωγής
Μιχάλης Αστράς
 Υπεύθυνη γραφείου διοίκησης
Σμάρω Σταυροπούλου
 Οικονομικό τμήμα
Βασίλης Μήμπας
 Υπεύθυνη γραφείου τύπου
 και επικοινωνίας
Ευάννα Βενάρδου
 Διαχείριση ιστοσελίδας,
 online platform & social media
Ιωάννα Ι. Πιπίδη
 Υπεύθυνη δημοσίων
 σχέσεων και συντονισμός
 παρουσιάσεων συζητήσεων
Ελίζα Σόρογκα
 Υπεύθυνος διακίνησης ταινιών
Ιταλικό Μορφωτικό Ινστιτούτο
 Υπεύθυνος ηρωβολών
Τάσος Αδαμόπουλος

Παραγωγή τρέιλερ, βίντεο
 και μεταφράσεις
Στέφανος Μίνογλου
 Ραδιοφωνικό προωθητικό σποτ
Δημήτρης Βραχνός
 Μετάφραση/Υποτιτλισμός
 «Νεανικό Πλάνο - Subtitles»
 Γενική υπεύθυνη μετάφρασης/
 υποτιτλισμού αφιερώματος
Κατερίνα Ζαμπέλη
 Υπεύθυνος οργάνωσης/
 υποτιτλισμού αφιερώματος
Μαριάννα Παναγιωτάκη
 Υπεύθυνη έκδοσης
Μαρία Κομνηνού
 Συντονισμός έκδοσης/web/
 online platform
Σάββας Καρέλης
 Συγγραφή κειμένων καταλόγου
Νίκος Σαββάτης
 Επιμέλεια, διόρθωση κειμένων
Δήμητρα Σαμίου
 Υπεύθυνη βιβλιοθήκης/αρχείου
Κατερίνα Γεωργίου
 Δημιουργική εικόνα &
 σχεδιασμός εντύπου
Βάσω Αβραμοπούλου
A4 Design

Ευχαριστούμε θερμά την Πρεσβεία
 της Ιταλίας στην Ελλάδα και, ιδιαίτερω,
 την Α.Ε. την Πρέσβειρα κυρία Patrizia
 Falcinelli, την Πρώτη Γραμματέα
 Ghiti Purlak και την Susanna Schlein,
 Αναπληρώτρια Επικεφαλής Σύμβουλος
 της Ιταλικής Πρεσβείας στην Αθήνα.
 Ευχαριστούμε, επίσης, το Ιταλικό
 Μορφωτικό Ινστιτούτο Αθηνών και,
 ιδιαίτερω, τη Διευθύντρια Anna
 Mondanio.
 Ευχαριστούμε πολύ για την ευγενική
 συμμετοχή και τις εισηγήσεις τους:
 Κώστα Αριστόπουλο, Κατερίνα
 Δαμβόγλου, Γιάννη Ζουμπουλάκη,
 Μενέλαο Καραμαγγιώλη, Όλια
 Λαζαρίδου, Νίκο Μπακουνάκη,
 Δημήτρη Μπούρα, Ελεωνόρα
 Ορφανίδου
 Θερμές ευχαριστίες εκφράζουμε
 επίσης στον Δημήτρη Καλογιάννη
 για την πολύτιμη βοήθειά του.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
> ΜΟΥΣΕΙΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΑΙΝΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ιερά Οδός 48 & Μεγ. Αλεξάνδρου,
Μετρό Κεραμεικός

#tainiothikigr

- Ταινιοθήκη της Ελλάδος/Greek Film Archive
- Ταινιοθήκη της Ελλάδος
- Ταινιοθήκη της Ελλάδος @tainiothikigr
- Ταινιοθήκη της Ελλάδος

www.tainiothiki.gr